

Αναστάσεως. Χωρίς τό Σταυρό δέ νοεῖται Ἀνάσταση καί χωρίς Ἀνάσταση δέν ἔχει νόημα ὁ Σταυρός. Γι' αὐτό καί τό ὀρθόδοξο Πάσχα εἶναι σταυροαναστάσιμο. Καί κάθε ἄνθρωπος μετέχει ὁλόσωμα καί ὁλόψυχα στή μεγάλη ἑορτή τῆς πίστεως καί τῆς συνάντησης μέ τόν Ἀναστημένο Κύριο. Ἡ συμπόρευση καί ἡ

συσταύρωση μέ Αὐτόν τόν καθιστᾶ μέτοχο τοῦ θείου φωτός καί τόν φέρνει σέ πραγματική κοινωνία μέ τούς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς.

β) Ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης, στή σημερινή περικοπή (Ἰωάν. 1, 1-17), ἀναφέρει ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐγίνε ἄνθρωπος. Προσέλαβε ἀνθρώπινη σάρκα καί σκήνωσε ἀνάμεσα στους ἀνθρώπους, φανερώνοντας ἔτσι τή θεϊκή Του δόξα. Εἶναι τό φῶς τό ἀληθινό, πού φωτίζει κάθε ἄνθρωπο πού ἔρχεται στόν κόσμο. Γιὰ νά ἀναγνωρίσει ὁμως ὁ ἄνθρωπος τή θεϊκή παρουσία, χρειάζεται καταρχήν νά ἔχει οἰκειωθεῖ τό θεῖο φῶς διά τοῦ βαπτίσματος στό

ὄνομα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ὅποτε ἡ ἔνταξη στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἐκκλησία, καί ἡ μέθεξη τῶν ἱερῶν μυστηρίων τόν καθιστοῦν δεκτικό τοῦ θείου φωτισμοῦ.

γ) Παράλληλα, ἀπαιτεῖται καί ἡ διαρκῆς ἀνθρώπινη συναίνεση καί προσπάθεια μέσω τῆς ἄσκησης. «Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις καί ὀψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς ἀναστάσεως», ψάλλει ὁ ἱερός Ὑμνωδός. Σέ αὐτό συμβάλλει καί ἡ νηστεία, ἡ μετάνοια, ἡ ἐγκράτεια, ἡ ἐσωτερική συντριβή ἀλλά καί ἡ ἔμπρακτη ἄσκηση τῆς ἀγάπης. Ὅρισμένοι βλέπουν τόν Χριστό μόνο ὡς Θεό, ἐνῶ ἄλλοι τόν βλέπουν μόνο ὡς ἄνθρωπο. Οἱ πρῶτοι τόν τοποθετοῦν τόσο ψηλά πού δέν τόν φτάνουν. Οἱ δεῦτεροι τόν ἀπογυμνώνουν ἀπό τή θεότητα, στερώντας οὐσιαστικά ἀπό τόν ἄνθρωπο τή δυνατότητα νά γίνει θεός κατὰ χάριν καί νά ὑπερβεῖ τή φθορά καί τό θάνατο.

δ) Ὁ Χριστός ὅμως ὡς Θεάνθρωπος ἀνοίγει τήν ὁδὸ τῆς νίκης ἐναντίον τοῦ θανάτου καί γίνεται «πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν». Τήν πορεία αὐτή μπορεῖ νά ἀκολουθήσει καί ὁ χριστιανός. Σταυρώνει τὰ πάθη του γιά νά συναναστηθεῖ μέ τόν Χριστό. Πεθαίνει διά τῆς μετανοίας καί τῶν δακρῶν γιά τή ζωὴ τῆς ἁμαρτίας καί γεύεται ἀπό τήν παρούσα ζωὴ τὰ ἀγαθὰ τῆς Ἀνάστασης. Τηρεῖ φιλότιμα τίς θεῖες ἐντολές καί οἰκειώνεται τίς ἀρετές, πού τόν ἐλευθερώνουν ἀπό τή φθορά καί τό θάνατο: «Θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει» (Ρωμ. 6, 9).

ε) Τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως ἐκχέεται πλουσιοπάροχα στόν κόσμο. Αἰταιοῦνται ὅμως καθαρά αἰσθητήρια καί καθαροί ὀφθαλμοί, γιά νά ἀναγνωρίσουν οἱ ἄνθρωποι τήν ἐνέργεια τοῦ ἀναστάσιμου φωτός. Συχνά ἡ πνευματική τύφλωση ἐμποδίζει αὐτή τήν κοινωνία. Ἀλλά αὐτές τίς ἅγιες ἡμέρες ὅλοι αἰσθάνονται, ἔστω ἀμυδρά, μιὰ ἀχτίδα τοῦ θείου φωτός νά φωτίζει τό νοῦ καί τήν καρδιά τους. Στήν ὀρθόδοξη ἀνατολική παράδοση, παρά τήν ἀλλοτρίωση, διασώζονται ἀκόμη καί λαϊκά ἔθιμα πού δηλώνουν ὅτι οἱ ἄνθρωποι δέν ἔχουν λησμονήσει παντελῶς τό φῶς τῆς βαπτίσεώς τους. Ἡ λαμπάδα, ὁ ἀναστάσιμος χαιρετισμός, τό κοινό τραπέζι, τό κόκκινο μαντήλι τῆς Μ. Πέμπτης, ὁ ἐν Χριστῷ

ἀσπασμός τῆς ἀγάπης, ἡ ἐπίσκεψη στά μνήματα κ.ἄ., εἶναι ὀρισμένα ἀπό αὐτά.

στ) Ἡ ἀναστάσιμη λαμπάδα, πού σύμφωνα μέ τό ἔθιμο εἶναι δῶρο τοῦ νονοῦ, λιώνει, λάμπει καί φωτίζει, παραπέμποντας στό σταυροαναστάσιμο χριστιανικό ἦθος. Ἐπίσης ὁ χαιρετισμός «Χριστός Ἀνέστη», «Ἀληθῶς Ἀνέστη», πού σέ ὀρισμένες περιοχές ἀντικαθιστᾶ κάθε ἄλλο χαιρετισμό γιά σαράντα μέρες, εἶναι ἐκφραστικός τοῦ ἀναστάσιμου βιώματος. Ἀλλά καί ἡ ἐπίσκεψη στά μνήματα τῶν κεκοιμημένων τίς ἅγιες αὐτές ἡμέρες δείχνει τήν πίστη τοῦ λαοῦ, ὅτι ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἀναψύχει τίς ψυχές τους καί ἀποτελεῖ πρόκριμα γιά τήν ἀνάσταση ὀλόκληρου τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

ζ) Ἐκεῖνο ὅμως πού ἀποτελεῖ τήν κορύφωση τῆς προσπάθειας τοῦ ἀνθρώπου νά γίνει κοινωνός τοῦ πάθους καί τῆς Ἀνάστασης τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ ἐσωτερική ἀνάγκη γιά συμμετοχή στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας. Ἀρκεῖ αὐτή νά γίνεται μετά «καθαροῦ συνειδότος», «πεφωτισμένης καρδίας», βαθειᾶς πίστεως καί ἀγάπης πρὸς τό συνάνθρωπο. Τότε, σύμφωνα μέ τόν ἱερό Χρυσόστομο, «ὄλοι ἀπολαμβάνουν τό συμπόσιο τῆς πίστεως. Ὅλοι γεύονται τόν πλοῦτο τῆς χρηστότητας. Κανείς δέ θρηνεῖ γιά τήν πνευματική του πενία, διότι φανερώθηκε ἡ κοινή βασιλεία. Κανείς δέν ὀδύρεται γιά τά πταίσματά του, διότι συγγνώμη ἀπό τόν τάφο ἀνέτειλε. Κανείς δέ φοβᾶται τό θάνατο, γιατί μᾶς ἐλευθέρωσε τοῦ Σωτῆρος ὁ θάνατος. Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός καί χαίρουν οἱ ἄγγελοι. Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός καί ἡ ζωὴ βασιλεύει». Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός καί ὑπερβαίνεται ὁ μωσαϊκός νόμος, ἀλλά καί ἡ χάρη τοῦ Ἀναστάντος πλημμυρίζει τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων!

Ἀπό τό βιβλίο: Μαθητεύοντας στό Εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς